

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **OAKS Consulting s.r.o.**, IČO 288 97 803
Jeřická 2655/40, 193 00 Praha 9, Horní Počernice
zastoupena advokátem Mgr. Michalem Hrnčířem
sídlem Karolinská 661/4, 186 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. UOOU-00520/22-2 z 15. 2. 2022

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného č. j. UOOU-00520/22-2 z 15. 2. 2022 a rozhodnutí České průmyslové zdravotní pojišťovny č. j. 22001 z 10. 1. 2022 **se zrušují.**
- II. České průmyslové zdravotní pojišťovně **se nařizuje** poskytnout žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace požadované v její žádosti z 3. 1. 2022.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 19 456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, advokáta Mgr. Michala Hrnčíře.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a správní řízení.

1. V projednávané věci je spor o to, zda byl žalovaný oprávněn žalobkyni odeprít právo na informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., zákon o svobodném přístupu k informacím (dále jen „**InfZ**“), resp. zda je na danou věc aplikovatelný § 2 odst. 3 InfZ s odkazem na § 73 odst. 7 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách (dále jen „**ZoZS**“), který stanoví: *„Statistický ústav poskytne na základě žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud se jedná o údaje v Národním zdravotnickém informačním systému, pouze informace o struktuře dat“*.
2. Žalobkyně v rámci žádosti z 3. 1. 2022 požadovala po České průmyslové zdravotní pojišťovně (dále jen „**ČPZP**“) podle InfZ poskytnout informace, resp. data, o počtu unikátních pojištěnců, kterým byly vykázány výkony a předepsán zvlášť účtovaný léčivý přípravek, a to za období od 1. 1. 2021 do 30. 9. 2021 ve dvou variantách parametru „datum“ – čtvrtletně a ročně. Žalobkyně dále uvedla, že požadovanému parametru „Název LP“ odpovídá název léčivého přípravku bez údajů o jeho síle a formě. Informace měly být poskytnuty žalobkyni ve formě tabulek (sekcí), jejichž strukturu žalobkyně uvedla v příloze podané žádosti (dále jen „**Žádost z 3. 1. 2022**“). Struktura tabulek se lišila podle výchozích parametrů (například dle toho, zda byl pojištěnci vykázán jakýkoliv zvlášť účtovaný léčivý přípravek nebo bez ohledu na tuto skutečnost, apod.) a podle požadovaného údaje (například datum, diagnóza, název zvlášť účtovaného léčivého přípravku, kód přípravku dle Státního ústavu pro kontrolu léčiv, počet balení přípravku, celková úhrada, apod.).
3. Rozhodnutím č. j. 22001 z 10. 1. 2022 ČPZP žalobkyninu žádost odmítla podle § 2 odst. 3 InfZ ve spojení s § 73 odst. 7 ZoZS z důvodu, že požadované informace odpovídají informacím, které ČPZP předává dle § 77a ZoZS do Národního registru hrazených zdravotních služeb (dále jen „**NRHS**“). Přístup k údajům vedeným v národních zdravotních registrech je přitom limitován § 73 ZoZS, dle kterého údaje z registrů je oprávněn poskytovat v určitém rozsahu výlučně Ústav zdravotnických informací a statistiky České republiky (dále jen „**Ústav**“). Ust. § 73 ZoZS zároveň představuje komplexní úpravu podmínek a provedení práva na informace a vyhovuje tak podmínkám § 2 odst. 3 InfZ, dle kterého se InfZ nevztahuje na poskytování „[...] dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací“. V daném případě se tak namísto InfZ aplikuje § 73 odst. 7 ZoZS, jehož smyslem je chránit poskytování konkrétních informací v Národním zdravotnickém informačním systému (dále jen „**NZIS**“). Neboť žalobkyně požaduje informace, které jsou součástí NZIS, je namíste poskytnutí těchto informací odmítnout. Opačný postup by popřel smysl zvláštní právní úpravy omezení přístupu k údajům vedeným v národních zdravotních registrech dle § 73 ZoZS.
4. Žalobkyně podala proti rozhodnutí ČPZP odvolání, v němž mimo jiné uvedla, že ČPZP je povinným subjektem ve smyslu InfZ, v souladu se kterým je povinna i postupovat. Režim § 73 odst. 5 ZoZS se vztahuje výlučně na Ústav z důvodu jeho specifického postavení a činnosti, proto se na daný případ předmětné ustanovení neaplikuje. Žalobkyně zároveň namítla, že žalovaný porušil zásadu legitimního očekávání, neboť před třemi měsíci totožnou informaci (pouze za jiné období) žalobkyni poskytl.

5. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím žalobkynino odvolání zamítl a rozhodnutí ČPZP potvrdil. Žalovaný se plně ztotožnil se skutkovými zjištěními a právním hodnocením ČPZP a upřesnil, že požadovaná data jsou dle § 77a ZoZS předávána do NRHS, který je podle § 72 odst. 1 písm. g) ZoZS součástí NZIS. Proto je nutno i na informace dle Žádosti z 3. 1. 2022 hledět jako na informace v NZIS, jejichž poskytování podléhá výjimce dle § 73 odst. 7 ZoZS. Tento závěr žalovaný opřel o rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5 A 90/2020-51 z 31. 3. 2021, který obdobný závěr dovodil v případě dat přebíraných z informačního systému „ISIN“, jenž je také součástí NZIS. Dodal, že ČPZP nepostupovala v rozporu se zásadou legitimního očekávání, neboť neměla jinou možnost než postupovat v souladu se zákonem, tedy § 73 odst. 7 ZoZS. Na tom nic nemění ani skutečnost, že v nedávné době došlo vlivem rozhodovací praxe soudu či žalovaného ke korekci výkladu InfZ a ZoZS.

II. Argumentace účastníků řízení.

6. Žalobkyně v žalobě stejně jako v odvolání namítla, že nebyl naplněn důvod pro vyloučení práva na poskytnutí informace dle § 2 odst. 3 InfZ ve spojení s § 73 odst. 7 ZoZS. Je zřejmé, že postup stanovený § 73 odst. 7 ZoZS je určen specificky pouze pro Ústav, nikoliv ČPZP. Při aplikaci tohoto ustanovení by v praxi docházelo k faktickému vymizení efektivní kontroly hospodaření s veřejnými prostředky ze strany občanů, neboť pojišťovny (ČPZP nevyjímaje) do NZIS předávají mimořádně rozsáhlý objem dat, mimo jiné i týkající se vynakládání prostředků z veřejného zdravotního pojištění. Omezení stanovené § 73 odst. 7 ZoZS je dané specifickým postavením Ústavu, jehož úkolem je správa NZIS. Úkolem NZIS je pak sběr a zpracování velkého množství údajů, které do něj předává řada veřejnoprávních subjektů, ale i např. poskytovatelé zdravotních služeb. Předávající subjekty tak nejsou mnohdy ani povinnými subjekty dle InfZ a předpokládá se, že v datech může docházet k určité chybovosti. Žalobkyně rovněž odkázala na novelu č. 111/2019 Sb., kterou byl do ZoZS vtělen § 73 odst. 3, a to prostřednictvím Pozměňovacího návrhu poslance MUDr. Jiřího Běhounka ze 7. 5. 2018, sněmovní tisk č. 139 (dále jen „**Pozměňovací návrh**“), v rámci kterého bylo uvedeno, že data v NZIS jsou velmi selektovaná a jde o minimální exporty vybraných parametrů. Tato data by tak mohla vyvolat v laické veřejnosti obavy, proto Ústav informuje pouze o struktuře záznamů. Je tak zřejmé, že § 73 odst. 7 ZoZS dopadá výlučně na poskytování informací ze strany Ústavu, nikoliv ČPZP, na kterou se naopak vztahuje InfZ. Žalobkyně dodala, že žalobou napadené rozhodnutí nepřipustně omezuje její právo na svobodný přístup k informacím garantovaný čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
7. Žalobkyně upozorňuje na ústavní deficity § 73 odst. 7 ZoZS s odkazem na návrh zdejšího soudu adresovaný Ústavnímu soudu na zrušení předmětného ustanovení z 6. 5. 2021, který příkládá k žalobě.
8. Žalobkyně namítá porušení zásady legitimního očekávání, když totožné žádosti žalobkyně ČPZP v minulosti vyhověla. Žalobkyně dále poukázala na nepřenositelnost rozhodnutí zdejšího soudu č. j. 5 A 90/2020-5 z 31. 3. 2021, který toliko potvrdil existenci zmíněné výluky z poskytování informací Ústavem dle § 73 odst. 3 ZoZS. Nemůže se tak ani jednat o změnu praxe správních soudů, kterou žalovaný odůvodňuje změnu ve své rozhodovací praxi.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých dříve vyjádřených závěrech. Trvá na tom, že rozsudek zdejšího soudu č. j. 5 A 90/2020-51 z 31. 3. 2021 je plně aplikovatelný na zde

řešenou žádost o informace. Ten totiž poskytnutí informace o infekčním onemocnění (COVID-19) neváže *a priori* na § 73 odst. 7 ZoZS, nýbrž na skutečnost, že se jedná o vstupní data do NZIS. V opačném případě by předmětné ustanovení nemělo význam, neboť by veškerá chráněná data byla dostupná prostřednictvím žádostí podle InfZ podaným k jiným povinným subjektům. Zároveň z konstrukce InfZ vyplývá, že v případě omezení poskytnutí informace je předmětem ochrany informace jako taková, bez ohledu na to, v čí dispozici se nachází.

10. Žalovaný dodal, že je irelevantní, zda bude § 73 odst. 7 ZoZS zrušen Ústavním soudem, když v okamžiku rozhodování správních orgánů bylo předmětné ustanovení součástí právního řádu.
11. Žalobkyně pak ve své replice polemizuje se závěry žalovaného. Uvádí, že InfZ neobsahuje žádné ustanovení, z něhož by plynulo, že zákonné výluky z poskytnutí informace se musí vždy pojit k informací jako takové bez ohledu na disponenta. Výklad žalovaného navíc nelze opřít ani o § 2 odst. 3 InfZ, které žádné výluky z poskytování informací nestanovuje, ale vymezuje, v jakém případě se InfZ jako celek nepoužije a namísto něho je třeba aplikovat speciální právní úpravu. Ust. § 73 ZoZS však takovou speciální právní úpravou ani být nemůže, když neodpovídá požadavkům § 2 odst. 3 InfZ. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že údaje předávané do NZIS mohou obsahovat osobní údaje. Žalobkyně proto nadále setrvává na žalobě.

III. Řízení před soudem.

12. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal je na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, jakož i z hlediska vad, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Při tom dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Požadované informace nebyly součástí předloženého správního spisu, proto si je soud vyžádal přímo od povinného subjektu. Předsedkyně senátu tyto informace vyloučila z nahlížení, neboť jejich zpřístupnění žalobkyni v rámci soudního řízení by zmařilo jeho účel. Soud se přitom s obsahem požadovaných informací seznámil mimo dokazování.
14. Při jednání konaném 29. 9. 2022 účastníci řízení stručně zopakovali argumenty obsažené ve svých podáních a setrvali na svých návrzích.
15. Soud provedl při jednání důkaz – Pozměňovací návrh, ze kterého žalobkyně v žalobě citovala a odkazovala na jeho znění dostupné zde: <https://www.psp.cz/sqw/text/orig2.sqw?idd=108839>. Tento listinný důkaz soud opatřil z uvedené webové stránky Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. Dále soud provedl dva listinné důkazy, které opatřil dle § 52 odst. 1 s. ř. s. bez návrhu účastníků řízení: 1) Kompletní metodiku sběru dat do NHRZS (verze 003-002) s platností od 1. 5. 2019, pořízenou z <https://www.uzis.cz/index.php?pg=registry-sber-dat--narodni-registr-hrazenych-zdravotnich-sluzeb#dokumenty> („Metodika k NRHZS“); 2) Datové rozhraní NRHZS (verze 003-002) s platností od 1. 5. 2019, pořízenou z <https://www.uzis.cz/index.php?pg=registry-sber-dat--narodni-registr-hrazenych->

zdravotních-sluzeb#datove-rozhrani („Datové rozhraní“). Hodnocení provedených důkazů je obsaženo v následující části odůvodnění.

16. Provedení žalobkyní navrženého důkazu – Návrhu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky z 6. 5. 2021 - soud považoval pro posouzení věci za nadbytečné, jak odůvodňuje rovněž v následující části odůvodnění.

IV. Posouzení věci soudem.

17. Soud úvodem konstatuje, že právo na informace je v obecné rovině zakotveno v čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že: *„Státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.“* InfZ, který zabezpečuje provádění tohoto základního práva, je vystaven na principu obecné povinnosti poskytovat veškeré informace týkající se působnosti povinných subjektů s taxativně vymezenými výlukami z této povinnosti. Právo na informace představuje jednu z právních záruk zákonnosti ve veřejné správě. Dává občanům možnost kontrolovat fungování veřejné moci, což představuje jeden ze základních atributů demokratického právního státu. Zároveň je i prostředkem ochrany ústavnosti, neboť slouží k naplňování ústavního příkazu čl. 2 odst. 3 Ústavy, podle kterého má státní moc sloužit všem občanům a může být uplatňována jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Jinými slovy, právo na svobodný přístup k informacím je jedním z prostředků, kterým je možné kontrolovat, zda platí ústavní východisko, že stát je tu pro občany, nikoliv občané pro stát [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 2 Ans 13/2012-14 z 15. 11. 2012]. InfZ tedy vychází z pravidla, že informace se až na výjimky poskytují. Projevem tohoto pravidla je i skutečnost, že omezení či podmiňování poskytování informací podléhají restriktivnímu výkladu a musí být řádně odůvodněné (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 281/2020-42 z 5. 2. 2021).
18. Výkon tohoto práva je pak podrobně upraven nejen InfZ, ale i dalšími zvláštními předpisy. Podle § 2 odst. 3 InfZ se zákon nevztahuje mimo jiné na poskytování informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací. Právě z dikce znění tohoto ustanovení žalovaný dovozuje, že se na danou věc nevztahuje InfZ, když § 73 ZoZS zakládá komplexní úpravu podmínek a provedení práva na informace.
19. Z textu § 2 odst. 3 InfZ je zřejmé, že InfZ není aplikovatelný pouze v případě, že zvláštní právní předpis stanoví jinou *komplexní* úpravu podmínek a provedení práva na informace, tj. úpravu, která dostatečným způsobem provádí ústavně zaručené právo na informace a stanoví mj. prostředky právní obrany žadatelům o informace (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 47). Ust. § 73 ZoZS však těmto požadavkům nemůže vyhovovat. Dané ustanovení například upravuje účel zdravotních registrů, jaký oprávněný pracovník má přístup k údajům ve zdravotnických registrech apod. Dále mimo jiné upravuje informace poskytované Ústavem poskytovatelům sociálních služeb a informace nacházející se v NZIS poskytované dle InfZ, to vše v obecné rovině bez bližší úpravy jiných aspektů souvisejících s poskytováním informací. Absentuje například úprava pravidel pro vyřízení žádostí o informace včetně náležitostí a způsobu podání žádostí, úprava lhůt a způsobu poskytnutí žádosti, a zejména pak jakákoliv úprava opravných prostředků. Je zjevné, že § 73 ZoZS tak

stěží může představovat komplexní požadovanou úpravu, jež by mohla nahradit postup upravený InfZ.

20. Výše uvedené ovšem neznamená, že § 73 odst. 3 ZoZS nemůže být při posouzení žádosti podané dle InfZ aplikován. Od případů komplexní zvláštní úpravy poskytování informací ve smyslu § 2 odst. 3 InfZ je třeba odlišovat případy, kdy se postupuje podle InfZ a zvláštní zákon upravuje pouze některé zvláštní normy (srov. Tuháček, M., Jelínková, J. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2017, komentář k citovanému ustanovení). Takovou zvláštní úpravou ve vztahu k InfZ je i § 73 odst. 7 ZoZS, které upravuje poskytování informací Ústavem z informačního systému NZIS. Povinné subjekty tak jsou v tomto případě povinny postupovat dle InfZ a použít zvláštní zákon pouze v tom rozsahu, ve kterém upravuje dílčí otázky (právě například § 73 odst. 7 ZoZS). Ostatně to vyplývá i ze samotného znění § 73 odst. 7 ZoZS, který výslovně odkazuje na postup podle InfZ.
21. Ačkoliv správní orgány nesprávně aplikovaly § 73 odst. 3 ZoZS z důvodu stanoveného v § 2 odst. 3 InfZ, jde pouze o dílčí pochybení při aplikaci práva, které nemůže mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Aplikace § 73 odst. 3 ZoZS (tedy zvláštní právní normy) při posuzování žádosti o informace podané podle InfZ je totiž v obecné rovině možná, jak vyplývá z výše uvedeného bodu.
22. Podle § 73 odst. 7 ZoZS: „*Statistický ústav poskytne na základě žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud se jedná o údaje v NZIS, pouze informace o struktuře dat*“. Zásadní je přitom určit, zda se § 73 odst. 7 ZoZS aplikuje i ve zde řešené věci.
23. Mezi stranami je přitom nesporné, že žalobkyní požadované informace jsou mimo jiné informacemi předávanými ze strany ČPZP podle § 77a ZoZS do informačního systému NRHS. Tento systém je přitom dle § 72 odst. 1 písm. g) ZoZS součástí informačního systému NZIS. Podle žalovaného proto informace požadované žalobkyní jsou *de facto* vedeny v informačním systému NZIS. Ani tuto tezi žalobkyně nerozporuje.
24. Soud tak vychází z toho, že charakter požadovaných informací odpovídá charakteru informací (částečně) vyloučených z poskytnutí dle § 73 odst. 7 ZoZS. Otázkou však zůstává, zda se stanovená výluka vztahuje na informace poskytované toliko ze strany Ústavu, nebo i ze strany ČPZP jakožto zdravotní pojišťovny.
25. Žalobkyně při svém závěru o neaplikovatelnosti § 73 odst. 7 ZoZS vycházela z jeho textace, dle které „*statistický ústav*“ poskytne informace v omezeném rozsahu, přičemž jeho znění nelze extenzivně rozšiřovat na další povinné subjekty. Mimo jiné pak poukázala na Pozměňovací návrh, v němž je důvod pro přijetí § 73 odst. 7 ZoZS objasněn takto: „*Pokud by tedy žadatel dle zákona č. 106/2000 Sb. (sic), o svobodném přístupu k informacím žádal export záznamů, NZIS nenabídne žadateli komplexní informace, které je možné získat mnohem komplexněji a správněji přímo od primárních editorů přísl. zdravotnického registru. Export vybraných parametrů vedených v epidemiologických registrech nadto může vést k zavádějícím informacím o zdravotním stavu, vyvolávat u laického občana zbytečné obavy – Ústav zdravotnických informací a statistiky ČR (ÚZIS ČR) nadto nemá žádné oprávnění tyto údaje komentovat nebo dotyčnému vysvětlovat z medicínského hlediska. Dalším rizikem zde může být i chyba v záznamu způsobená během exportu od poskytovatelů. Z tohoto hlediska, z hlediska možných rizik při neetickém výkladu daných informací, a s přihlédnutím k faktu, že dané údaje jsou občanům zpřístupněny u poskytovatelů zdravotních služeb významně profesionálněji a*

komplexněji, ÚZIS ČR bude informovat žadatele pouze o struktuře vedených záznamů (ve smyslu jaké parametry jsou sledovány).“

26. Soud konstatuje, že již při výkladu právní normy (§ 73 odst. 3 ZoZS) jazykovou metodou, tedy: „**Statistický ústav poskytne** [...]“, lze shledat, že výluka poskytovaných informací se vztahuje na informace poskytované právě Ústavem a nikým jiným. Co se týče citovaného Pozměňovacího návrhu, ten zdůrazňuje dva zásadní důvody výluky z práva na informace dle § 73 odst. 3 ZoZS. První z nich je skutečnost, že export údajů vedených v epidemiologických registrech (tedy NZIS) může vést k zavádějícím informacím o zdravotním stavu a vyvolávat tak u laika zbytečné obavy, neboť Ústav nemá možnost takto poskytnuté informace z medicínského hlediska žadateli vysvětlovat. Zároveň je zde riziko, že údaje zahrnuté v NZIS mohou být chybné v důsledku chyby způsobené při jejich exportu od poskytovatelů. Jinak řečeno, cílem předmětné právní úpravy výluky z práva na poskytnutí informace bylo zabránit poskytnutí informací ze strany Ústavu, které mohou z uvedených důvodů vyvolat zbytečné obavy, neboť nejsou dostatečně vysvětleny, případně poskytnutí nepravdivých či neúplných informací v důsledku možné chyby při exportu těchto informací od jednotlivých poskytovatelů. To vše za situace, kdy tyto informace jsou občanům dostupné u samotných poskytovatelů zdravotních služeb významně profesionálněji a komplexněji. Je zjevné, že předmětné ustanovení nebylo do ZoZS přijato z důvodu ochrany informací nacházejících se v NZIS, ale právě z důvodu specifického postavení Ústavu; vždyť i samotný Pozměňovací návrh počítá s tím, že požadované informace jsou dostupné u poskytovatelů zdravotních služeb.
27. K obdobnému závěru došel zdejší soud i v žalovaném citovaném rozhodnutí č. j. 5 A 90/2020-51 z 31. 3. 2021, v němž se věnoval účelu vtělení § 73 odst. 3 do ZoZS. Žalovaný však z obsahu rozsudku zcela chybně dovozuje aplikovatelnost § 73 odst. 3 ZoZS i v tomto případě. V tehdy řešené věci bylo přezkoumáváno rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví, jímž bylo zamítnuto odvolání žadatele proti rozhodnutí Ústavu. Ústav neposkytl žadateli informace související s onemocněním COVID-19 (informace o každém testu na dané onemocnění a hospitalizovaných pacientech s tímto onemocněním) a omezil se pouze na poskytnutí údajů o struktuře dat právě dle § 73 odst. 3 ZoZS. Soud tehdy zároveň shledal, že požadované informace jsou součástí Informačního systému infekčních nemocí (ISIN), který je však zároveň součástí NZIS podle § 72 odst. 1 písm. f) ZoZS. Jde tedy o informace, jejichž poskytnutí ze strany Ústavu je omezeno dle § 73 odst. 3 ZoZS. Soudu není zřejmé, z jakého důvodu by měl být tento rozsudek plně aplikovatelný i na zde řešený případ v tomto smyslu, že i nyní se použije § 73 odst. 3 ZoZS. Povinným subjektem byl totiž Ústav a charakter požadovaných informací odpovídal informacím obsaženým v NZIS, proto bylo zcela namístě postupovat dle § 73 odst. 3 ZoZS. Ve zde řešeném případě je však povinným subjektem ČPZP, nikoliv Ústav, a rozsudek se žádným způsobem nezabývá tím, zda jde i o informace v NZIS poskytované jinými subjekty než Ústavem. Zároveň ani neuvádí, že stěžejní je ochrana požadované informace bez ohledu na jejího disponenta. Žalovaný jako stěžejní označuje následující pasáž rozsudku: „Vzhledem k tomu, že COVID—19 je infekčním onemocněním, jsou informace týkající se tohoto onemocnění obsaženy v informačním systému ISIN, který je veden podle zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Data z uvedeného informačního systému jsou pak dle ustanovení § 72 odst. 1 písm. f) zákona o zdravotních službách součástí NZIS. Právě z tohoto důvodu se na předmětnou žádost žalobce o poskytnutí informací vztahuje ustanovení 73 odst. 7 zákona o zdravotních službách, upravující výlučku z práva na informace, konkrétně omezení práva na informace obsažené v

NZIS.“ Tento výňatek je však přenositelný na nynější věc toliko v tom směru, že požadované údaje ČPZP předává do NRHS, který je součástí NZIS, a proto jsou požadované informace součástí NZIS. Tato skutečnost však není sporná. Žalovaný přesto opakovaně zcela opomíjí (a to i přes žalobkynina upozornění), že povinným subjektem zde není Ústav, nýbrž zdravotní pojišťovna, s níž § 73 odst. 7 ZoZS nepočítá.

28. Žalovaný uvádí, že pokud by měl jakýkoliv jiný subjekt širší informační povinnost než Ústav, ztratil by § 73 odst. 7 ZoZS smysl a podáváním žádostí k jiným povinným subjektům by tak fakticky docházelo k obcházení zákona. Zároveň podle jeho názoru z konstrukce InfZ vyplývá, že v případě omezení poskytnutí informace je předmětem ochrany informace jako taková, již je třeba z různých důvodů chránit před poskytnutím, bez ohledu na to, v čí dispozici se nachází, resp. od jakého subjektu je žádána. Soud k tomuto sděluje, že InfZ v případě omezení práva na informace obsahuje úpravu týkající se omezení informace jako takové bez ohledu na to, kdo jí disponuje. Tomu odpovídá i skutečnost, že InfZ je obecným právním předpisem a existuje řada ustanovení jiných právních předpisů, ve kterých jsou uvedeny zvláštní normy. Není důvodu, proč by zvláštní zákony nemohly stanovit další podmínky pro omezení poskytnutí informace s ohledem na zvláštní postavení držitele informace. V samotném textu Pozměňovacího návrhu je ostatně uvedeno, že „[...] NZIS nenabídne žadateli komplexní informace, které je možné získat mnohem komplexněji a správněji přímo od primárních editorů přísl. zdravotnického registru.“
29. Vyhláška č. 373/2016 Sb., o předávání údajů do NZIS, pak ve své Příloze č. 1 stanoví okruh poskytovatelů a dalších osob předávajících osobní údaje a další údaje do NZIS pro potřeby registrů. Je patrné, že osobami, které předávají údaje do různých registrů, které jsou součástí NZIS, tedy oněmi editory příslušných zdravotnických registrů, jsou nejčastěji poskytovatelé zdravotních služeb či jiné péče. Výjimkou je Národní registr hrazených služeb (NRHZS), do kterého předávají informace nejen poskytovatelé, ale právě i zdravotní pojišťovny. Uvedené vyplývá i mimo jiné z § 77a odst. 2 ZoZS, dle kterého zdravotní pojišťovna předává údaje do NRHZS, který je součástí NZIS. V tomto případě je tedy rovněž i zdravotní pojišťovna (v tomto případě ČPZP) primárním editorem příslušného registru, od kterého je možné získat požadované informace mnohem komplexněji a správněji, jak předjímá Pozměňovací návrh. Ten zároveň výslovně odkazuje na to, že je daleko vhodnější si požadované informace vyžádat přímo od těchto subjektů nežli od Ústavu.
30. V Pozměňovacím návrhu je pak mimo jiné uvedeno následující: „Národní zdravotnický informační systém (NZIS) sbírá adresné citlivé údaje o individuálních osobách pouze ve zdravotnických registrech; vždy na základě zmocnění dle zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách). Tyto systémy sbírají data z klinické praxe – od poskytovatelů zdravotních služeb – a tato data jsou vždy určitou selekcí parametrů ze zdravotnické dokumentace pacientů. V NZIS nejsou nad tento rámec sbírána žádná další, např. výzkumná data. Jelikož sběr údajů je nastaven s ohledem na nutnou ochranu soukromí subjektů, sbírají se pouze údaje v minimálním možném rozsahu tak, jak vyhovují statistickým účelům a požadavkům řízení resortu. Jde tedy o velmi selektované, minimální exporty vybraných parametrů ze zdravotnické dokumentace.“ Jak soud vyložil výše, nejčastějšími editory zdravotních registrů, které jsou součástí NZIS, budou poskytovatelé zdravotních služeb. Systém NRHZS však sbírá data i od zdravotních pojišťoven, která jsou rovněž selekcí parametrů a jsou ze strany zdravotních pojišťoven předávána v minimálním možném rozsahu. Tento rozsah je určen § 77a ZoZS a byl v čase

měněn, resp. rozšiřován. Například ve znění účinném od 1. 7. 2017 byl přidán požadavek na zdravotní pojišťovny předávat do NRHZS mimo jiné agendový identifikátor fyzické osoby (pokud byl přidělen), údaje o pohlaví pojištěnců a rok jejich narození a dále kód obce adresy pobytu pojištěnce. Do předmětného ustanovení ve znění účinném od 1. 1. 2023 pak bude vtělen požadavek na zdravotní pojišťovny předávat i identifikátory zdravotních pracovníků uvedených ve smlouvách o poskytování a úhradě hrazených zdravotních služeb uzavřených mezi poskytovatelem a zdravotní pojišťovnou (případně jejich rodných čísel, pokud nemá zdravotní pojišťovna údaje k dispozici). Je tak zřejmé, že i požadované parametry se mění a do NRHZS nejsou zdaleka předávány veškerá data, která má zdravotní pojišťovna k dispozici. Na četných místech soudem provedeného důkazu - Metodiky k NRHZS - je pak vymezen výslovně „*minimální*“ rozsah požadovaných informací (například str. 17, str. 22). I z toho vyplývá, že data, kterými disponuje zdravotní pojišťovna, jsou většího rozsahu. Je tak nanejvýš zřejmé, že Ústav nemůže žadateli poskytnout informace v takové kvalitě a komplexnosti, v jaké by mu je poskytla i zdravotní pojišťovna. Navíc jen zdravotní pojišťovna může žadateli poskytnout jakékoliv doprovodné informace nebo vysvětlení k jednotlivým datům, jelikož je editorem údajů, které Ústav posléze *pouze* zpracovává pro účely NZIS.

31. Soud zároveň konstatuje, že zdravotní pojišťovna neshromažďuje data ve struktuře, v jaké je předává do NRHZS, nýbrž tato data musí následně upravovat do podoby, jakou stanoví prováděcí právní předpis dle § 78 ZoZS, který mimo jiné stanoví [§ 78 písm. b) ZoZS]: „*postup, způsob, strukturu a formu předávání požadovaných osobních a dalších údajů do zdravotnických registrů [...]*“. Tímto prováděcím právním předpisem pak je Vyhláška č. 373/2016 Sb., o předávání údajů do Národního zdravotnického informačního systému. Rovněž i § 70 odst. 6 ZoZS stanoví, že údaje do NZIS se předávají pouze v elektronické podobě přímým zápisem nebo na technických nosičích způsobem stanoveným prováděcím právním předpisem a ve struktuře podle datového rozhraní, které zveřejnění Ústav na svých internetových stránkách. Soud proto provedl důkaz – Datové rozhraní, jehož účelem je stanovení standardizovaného předávání dat mezi zdravotními pojišťovnami a Ústavem při realizaci NRHZS (str. 6 Datového rozhraní). Dokument mimo jiné předepisuje zdravotním pojišťovnám, v jaké struktuře a formátu mají data předávat a předepisuje i formát názvů předávaných souborů (str. 7 a násl. Datového rozhraní). Pro formát obsahu souborů platí pravidla vymezená na str. 8 Datového rozhraní. Určí například, že jedna věta = jeden řádek, jednotlivé hodnoty jsou odděleny znakem „\t“, datum je ve formátu „YYYYMMDD“, nevyplněné hodnoty jsou předány jako prázdný řetězec, apod. Dále jsou v dokumentu specifikovány struktury dat podle toho, jaká data jsou předávána. Například na str. 45 a 46 Rozhraní dat je určen seznam, ve kterém se předávají ordinační doby s poznámkou: „*Při nepřetržitém provozu budou mít parametry DOP_CELKEM a ODP_CELKEM hodnotu 12,00, případně jsou vyplněny i parametry DOP_OD (0000), DOP_DO (1159), ODP_OD (1200) a ODP_DO (2359). Pokud jsou ordinační hodiny evidovány bez rozlišení na dopolední/odpolední provoz, vyplňuje se celkový počet hodin do pole DOP_CELKEM (pokud začátek ordinační doby začíná dopoledne) nebo ODP_CELKEM (pokud začíná odpoledne)*“. Zdravotní pojišťovna tak musí svá data pro účely NRHZS selektovat a upravovat do požadované podoby tak, aby vyhovovaly statistickým údajům. To rovněž potvrzuje, že Ústav nemůže žadateli poskytnout informace v takové kvalitě a komplexnosti, v jaké by mu je poskytla i zdravotní pojišťovna. Ta totiž disponuje úplnými a doprovodnými údaji, které je pak nucena okleštit do podoby předepsané mimo jiné právě Datovým rozhraním.

32. Konečně i již soudem zmíněná Metodika k NRHZS výslovně zdůrazňuje (str. 10), co není účelem systému NRHZS (a tím tedy i samotného NZIS). To vymezila následovně: „*Na tomto místě je také důležité zmínit, co účelem Registru není. Data mají sloužit primárně k různým statistickým výstupům a analýzám. Účelem Registru není v žádném případě nabrazovat či zdvojovat roli zdravotních pojišťoven. Registr rovněž nebude sloužit k podávání jakýchkoli zpráv o primárních datech či primárních dat samotných třetím subjektům. K tomuto účelu mohou tyto subjekty oslovit přímo zdravotní pojišťovny, které zůstávají primárními správci a editory poskytovaných dat. ÚZIS ČR rovněž nepřebírá žádnou roli v procesu hodnocení a validace primárních dat zdravotních pojišťoven. [...]*“. Uvedené tak potvrzuje výše uvedené závěry soudu o rozdílné roli zdravotní pojišťovny a Ústavu a rozdílném účelu dat, se kterými disponují. Proto poskytnutí požadovaných informací ze strany ČPZP nemůže odporovat smyslu § 73 odst. 7 ZoZS ani ho obcházet, vyžádání informací od jiných subjektů (v případě registru NHRZS pak od poskytovatelů a zdravotních pojišťoven) se naopak předpokládá a je žádoucí. Smyslem § 73 odst. 7 ZoZS tak logicky nemůže být ochrana informace jaké takové, ale je stanovena výluka pro její poskytnutí v případě, že je poskytována výlučně Ústavem z důvodu jeho specifického postavení a charakteru dat, se kterými operuje.
33. Zároveň nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že zdravotní pojišťovny do NRHS (a tedy i NZIS) předávají rozsáhlý objem dat, mimo jiné i údaje o provedených úhradách zdravotních služeb z veřejného zdravotního pojištění (§ 77a odst. 1 ZoZS). Plošným odepřením poskytnutí údaje z NZIS (bez ohledu na osobu povinného subjektu) by tak v konečném důsledku došlo ke znemožnění realizace práva občanů na efektivní kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky. Jak přitom konstantně judikuje NSS (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu č. j. 5 As 64/2008 155 z 1. 6. 2010, č. 2109/2010 Sb. NSS), existuje silný veřejný zájem na transparentnosti poskytování veřejných prostředků a nutnosti jeho účinné kontroly. Součástí NZIS je zároveň podle § 72 odst. 1 písm. c) ZoZS mimo jiné i Národní registr poskytovatelů. Tento podle § 74 odst. 1 ZoZS obsahuje například název poskytovatele, identifikační číslo poskytovatele, adresu sídla, formu zdravotní péče nebo obory zdravotní péče. Tento registr, resp. tedy údaje vedené v NZIS, jsou volně přístupné veřejnosti. Závěr žalovaného o tom, že § 73 odst. 3 ZoZS chrání informace obsažené v NZIS jako takové, bez ohledu na jejich držitele, je tak absurdní. Žalovaný proto postupoval v rozporu se zákonem, když nesprávně aplikoval § 73 odst. 7 ZoZS.
34. Soud se neztotožňuje ani s dílčími závěry žalovaného ve vyjádření k žalobě. Žalovaný uvedl, že zvláštní právní předpisy specifikující užití údajů z informačního systému pro jiný účel ne vždy výslovně zmiňují výlučku z informační povinnosti dle InfZ. Příkladem pak uvádí § 43 odst. 2 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, dle kterého zdravotní pojišťovna vede osobní účet pojištěnce jako přehled výdajů na hrazené služby poskytnuté pojištěnci a zároveň uvádí výčet situací, kdy je zdravotní pojišťovna povinna poskytnout výpis z osobního účtu i jiné osobě než pojištěnci. Ačkoliv toto ustanovení výslovně modifikaci InfZ neupravuje, je zřejmé, že třetí osobě právo na poskytnutí těchto informací dle InfZ nesvědčí. Stejnou optikou žalovaný hledí na § 73 odst. 3 ZoZS, tedy ze samotné skutečnosti, že ZoZS v § 73 odst. 3 výslovně nezmiňuje rovněž zdravotní pojišťovny, nelze dovodit, že ze strany zdravotních pojišťoven lze předmětné informace dle InfZ volně poskytnout. Soud konstatuje, že odkaz na § 43 odst. 2 zákona o veřejném zdravotním pojištění na posuzovanou věc ani částečně nedopadá. Nestanovuje totiž žádnou

vyluku z poskytování informací dle InfZ, pouze specifikuje, kdo má přístup k informacím z osobních účtu pojištěnce.

35. Nepřípadná je i námitka žalovaného stran citlivých údajů, které jsou v dispozici zdravotní pojišťovny. InfZ totiž počítá se situací, kdy požadované informace podle tohoto zákona obsahují citlivé údaje. Poskytnutí takovýchto informací je pak omezeno dle § 8a InfZ, který by povinný subjekt aplikoval a po případném provedení testu proporcionality by požadované informace (částečně) poskytl, případně odmítl.
36. Soud se již podrobněji nezabýval namítanou protiústavností § 73 odst. 7 ZoZS, neboť se jedná o námitky vztahující se k právní úpravě, která na posuzovanou věc vůbec neměla být použita. Vzhledem k uvedenému tak shledává provedení důkazního prostředku – Návrhu Městského soudu v Praze podle § 95 odst. 2 Ústavy České republiky z 6. 5. 2021 na prohlášení neústavnosti § 73 odst. 7 ZoZS – navrženého žalobkyní za nadbytečné.
37. Soud se nakonec neztotožnil s žalobním bodem týkajícím se porušení zásady legitimního očekávání
ze strany správních orgánů. Porušení této zásady žalobkyně dovozuje ze skutečnosti, že 8. 10. 2021 požádala ČPZP o totožné informace, jaké byly požadovány ve zde řešené Žádosti z 3. 1. 2022. Lišilo se pouze období, za které byly údaje požadovány. Původní žádosti z 8. 10. 2021 ČPZP plně vyhověla. Žalovaný porušení zásady odmítl, neboť neměl v dané věci žádný prostor pro správní uvážení. Ust. § 73 odst. 3 ZoZS totiž ČPZP výslovně stanovilo povinnost požadované informace poskytnout (kromě struktury dat), a ta tak musela postupovat v souladu s tímto zněním zákona. Na tomto závěru dle žalovaného nic nemění skutečnost, že v nedávné době došlo vlivem rozhodovací praxe soudu či žalovaného ke korekci výkladu zákona ve vztahu k okruhu povinných subjektů podléhajících tomuto ustanovení. Žalovaný k tomu odkázal na již zmíněný rozsudek zdejšího soudu č. j. 5 A 90/2020-51 z 31. 3. 2021 a dále pak na své rozhodnutí č. j. UOOU 04818/21-4 z 28. 12. 2021.
38. K danému soud konstatuje, že zásada legitimního očekávání (předvídatelnosti) je v zákoně č. 500/2004 Sb., správním řádu (dále jen „**správní řád**“), vyjádřena v § 2 odst. 4 tak, aby „[...] *při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*“. V intencích výše uvedeného mohou vzniknout rozdíly, pokud nejde o shodné nebo podobné případy, ale o případy nějak vybočující. Jde potom o rozdíly „důvodné“. Komplexně se problematice legitimního očekávání věnoval NSS ve svém rozhodnutí č. j. 1 Afs 50/2009-233 z 16. 3. 2010, dle kterého správní orgán musí rozhodovat v souladu s již vydanými rozhodnutími, která se týkala skutkově shodných či obdobných případů. Pokud v okamžiku rozhodování správního orgánu existují jiná jeho rozhodnutí pojednávající o skutkově týchž či obdobných případech, je nutno chránit víru účastníků, že správní orgán bude také v jejich případě rozhodovat stejným způsobem. Existence možnosti účastníků řízení spočívat se na to, že jejich věc správní orgán posoudí stejným způsobem, jakým již dříve posoudil skutkově obdobné či stejné věci, je nezbytnou součástí jednoho ze základních znaků právního státu – právní jistoty.
39. Aby bylo možné uvažovat o porušení zásady legitimního očekávání, je potřeba identifikovat, zda byla v daném případě nastolena správní praxe, která by legitimní očekávání v žalobkyni vyvolala. Žalobkyně za ustálenou praxi správního orgánu přitom považuje případ, kdy ČPZP totožné žádosti žalobkyně podané 8. 10. 2021 plně vyhověla. NSS v rozsudku č. j. 6 Ads 88/2006-132 z 21. 7. 2009 (1915/2009 Sb. NSS) uvedl, že „[...]

správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě.“ Žalobkyně byla však dle svých slov v legitimním očekávání z důvodu, že ČPZP „pouze“ jednou v minulosti její žádosti vyhověla. V tomto případě, kdy ČPZP vydala jedno rozhodnutí, kterým požadované informace poskytla, nelze hovořit o ustálené, jednotné nebo dlouhodobé činnosti správního orgánu, která by ve smyslu citované judikatura NSS zakládala žalobkyni legitimní očekávání. Dlouhodobou rozhodovací praxi správních orgánů nepotvrdil ani žalovaný, když uvedl, že došlo toliko ke korekci výkladu zákona ve vztahu k okruhu povinných subjektů a postup povinného subjektu nelze považovat za jakkoliv narušující princip legitimního očekávání, jestliže někdy v minulosti podobné žádosti vyhověl.

40. V daném případě tak nebylo zjištěno, že by správní orgány postupovaly v rozporu se svou dřívější rozhodovací správní praxí a tím porušily zásadu legitimního očekávání žalobkyně, neboť nebylo zjištěno, že by dřívější vyhovění žádosti žalobkyně ze strany ČPZP bylo realizací správní praxe. Žalobkyně tak nemohla být v legitimním očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, že bude její Žádosti z 3. 1. 2022 vyhověno. Proto nebylo ani na místě zkoumat, zda se od údajné správní praxe ČPZP a žalovaný odchýlili důvodně s odkazem na rozsudek zdejšího soudu č. j. 5 A 90/2020-51 z 31. 3. 2021 či na rozhodnutí žalovaného. Tuto dílčí žalobní námitku proto soud neshledal za důvodnou.
41. Soud tak uzavírá, že ČPZP je povinným subjektem, a je tudíž její obecnou povinností poskytovat informace dle InfZ, s nimiž disponuje a které nepodléhají některé ze zákonných výluk. Na informace, jež byly obsahem žádosti žalobkyně, se nevztahuje § 73 odst. 7 ZoZS, neboť ten pojednává o omezení poskytnutí informací pouze ze strany Ústavu, nikoliv ČPZP.
42. Soud dodává, že žadatelem o poskytnutí informace může být kdokoli, bez ohledu na svůj vztah k požadované informaci či na zájem, který získáním informace sleduje. Judikatura dovodila, že jen ve zcela výjimečných případech je možné odmítnout poskytnutí informací z důvodu zneužití práva. Tento pojem byl vymezen v rozsudku NSS č. j. 1 Afs 107/2004-48 z 10. 11. 2005, podle kterého je zneužitím práva „[...] situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takového chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené [...]. Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu.“ Zároveň je třeba mít na paměti, že odmítnout poskytnutí informace z důvodu zneužití práva je možné jen ve zcela výjimečných případech. Rozšířený senát NSS v usnesení č. j. 1 As 70/2008-74 z 27. 5. 2010 konstatoval: „[...] zákaz zneužití práva je v jistém smyslu ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastními právnímu řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se – zcela logicky – nejvíce střetává.“ Judikatura vyhodnotila (např. rozsudek NSS č. j. 2As 24/2015-52 z 12. 3. 2015 nebo rozsudek NSS č. j. 6 As 68/2014-21 z 25. 6. 2014), že za zneužití práva je možné považovat žádosti o informace tzv. šikanózních žadatelů, tj. žadatelů, kteří podávají velké množství žádostí nebo se opakovaně domáhají poskytnutí velkého množství informací. Tento „množstevní faktor“ je zcela zásadní, zároveň je k němu ale třeba přidat i další faktory (např. snaha „paralyzovat“ množstvím podávaných žádostí vyřizování běžné agendy povinnými subjekty či pokládání zcela nesmyslných otázek povinným subjektům).

V posuzované věci nic nenasvědčuje závěru, že by žalobkyně byla tzv. šikanózním žadatelem.

43. Nakonec je nutno uvést, že podle § 16 odst. 5 InfZ při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. K výkladu tohoto ustanovení (dříve zakotveného v § 16 odst. 4 InfZ) NSS v rozsudku č. j. 1 As 28/2010-86 ze 17. 6. 2010 uvedl: „Úkolem soudu samozřejmě není, aby aktivně vyhledával důvody pro odmítnutí žádosti či nahrazoval důvody rozhodnutí o odmítnutí žádosti, jestliže důvody uvedené v rozhodnutí povinné osoby neobstojí (viz bod 21 rozsudku NSS ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010 - 65 ve věci Oživení, o. s.). Pokud však soud postupuje dle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím, musí zvážit, zda prima facie není dán některý z dalších důvodů pro odmítnutí žádosti. Pokud by tomu tak bylo, nemohl by zrušit obě správní rozhodnutí a nařídít povinné osobě poskytnout informaci žadateli (tj. postupovat dle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím), nýbrž by mohl toliko rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, event. odst. 3 s. ř. s.), v němž by povinná osoba zpravidla žádost opětovně odmítla, tentokrát však ze správného důvodu.“
44. Za tímto účelem si soud požadované informace vyžádal od povinného subjektu a s jejich obsahem se seznámil. Při tom nezjistil žádný důvod, jenž by jejich poskytnutí ve světle výše vyložených judikatorních mantinelů bránil. Tyto informace jsou strukturovány výhradně jako celkové počty pojištěnců, kteří splňovali žalobkyní označené parametry (kombinace diagnóz, vykázaných výkonů, zvláště účtovaných léčivých přípravků apod.). Neobsahují žádné osobní údaje, nelze jejich pomocí ztotožnit konkrétní osoby, nejsou nijak vztaženy ke konkrétním zdravotnickým zařízením, a nemůže jít tedy o důvěrné údaje ve smyslu rozsudku NSS č. j. 3 As 232/2019-40 z 28. 1. 2021. Zároveň nic nenasvědčuje tomu, že by tato údaje mohly požívat ochrany jako obchodní tajemství ve smyslu § 9 InfZ, a ostatně to netvrdí ani ČPZP a žalovaný.
45. Soud má tedy za to, že důvody pro odmítnutí Žádosti z 3. 1. 2022 objektivně dány nejsou, neboť aplikace § 73 odst. 7 ZoZS není na místě. Zároveň ve smyslu § 16 odst. 5 InfZ neshledal ani žádný jiný důvod pro odepření poskytnutí požadované informace.

IV. Závěr a náklady řízení.

46. Soud dal žalobkyni za pravdu, že žalovaný pochybil, když na danou věc aplikoval § 73 odst. 7 ZoZS, který však omezuje poskytnutí informací ze strany Ústavu, nikoliv ČPZP, a proto zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož totožnými vadami je stíženo i prvostupňové rozhodnutí, aniž by bylo možno tyto vady zhojit v odvolacím řízení, soud zrušil i to (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
47. Zároveň soud ve smyslu § 16 odst. 5 InfZ rozhodl o uložení povinnosti ČPZP poskytnout požadované informace, neboť v případě přezkumu rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti odepření informace již soud nevrací rozhodnutí k novému projednání, ale naopak sám zkoumá, zda existují důvody pro poskytnutí informací. Soud přitom dospěl po seznámení se s obsahem požadovaných informací k závěru, že žádné důvody pro odmítnutí poskytnutí informace nejsou. Zároveň se omezil při textaci informačního příkazu toliko na odkaz na obsah předmětné žádosti bez bližší specifikace, jaké konkrétní informace

požaduje poskytnout. Takové uložení povinnosti soud považuje vzhledem k rozsahu Žádosti z 3. 1. 2022 včetně její přílohy (celkem 9 stran) za dostatečně konkrétní. Rovněž je i zcela zřejmé, jaké žádosti je ČPZP povinna vyhovět, když součástí správního spisu byla pouze jedna žádost z 3. 1. 2022, a zároveň ani ČPZP zjevně nemá o rozsahu těchto informací žádné pochybnosti, neboť je soudu k jeho výzvě zaslala.

48. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, a jsou tvořeny odměnou za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč: převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby, sepsí repliky z 30. 6. 2022 a účast na jednání před soudem dne 29. 9. 2022 [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)] a paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 4), vše zvýšeno o částku 2 856 Kč odpovídající 21% DPH z předchozích částek. Ačkoliv právní zástupce žalobkyně-advokát není plátcem DPH, je společníkem právnické osoby zřízené podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, která plátcem DPH je, proto jsou náklady řízení zvýšeny o DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
49. Žalobkyniny náklady zastoupení zástupcem tak činí 16 456 Kč a náklady řízení celkem 19 456 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobkyni v přiměřené 30denní lhůtě k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u NSS, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje NSS.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá NSS. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet NSS lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. září 2022

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu